

LA ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

**Pe Domnul Îl întâmpină numai cei care împlinesc
cu râvnă poruncile. Aceasta este roadă a lucrării
cu multă trudă și plată pentru osteneli.**

**Întâmpinarea Domnului este un fenomen al
vieții lăuntrice a omului.**

ât de fericiți sunt cei pe care Domnul i-a învrednicit să fie părtași la aducerea Lui, la patruzeci de zile, în templu! Dreptul Simeon L-a luat pe Prunc în brațele sale – însă Acest Prunc era și Dumnezeu desăvârșit, Care ține toate. Simeon se atingea de trupul Pruncului-Om, însă Dumnezeu-Pruncul îi umplea sufletul, după cum umplea sufletele tuturor câți erau de față. Și iată că Simeon cântă cântare, Ana prorocește, Maica Domnului cu Iosif se închină evlavios – pentru că unde este cercetarea dumnezeiască, acolo este raiul desfătării. Sufletul care L-a întâmpinat pe Domnul și a fost întâmpinat de El gustă o fericire mai presus de fire.

Să râvnim, fraților, acestor fericiți! Pentru că Domnul lor e și Domnul nostru. Cel ce S-a întâmpinat cu ei este gata să Se întâmpine și cu noi. Pentru că zice: „Mă voi sălășlui întru ei și voi umbla”. Să ieșim înaintea feței Celui ce vine să Se sălășluiască întru noi, și să-L întâmpinăm, și vom fi întâmpinați de El – și se va bucura duhul nostru ca cel ce a găsit comoară care nu se împrăstiează, și va cânta lui Dumnezeu cântările de laudă ale mântuirii.

Adânciți-vă cugetarea în Întâmpinarea Domnului, cercetați tot ce a avut loc acolo și învățați cum să ajungeți și voi să-L întâmpinați.

Vedeți cine ia parte la Întâmpinare? Maica lui Dumnezeu, Fecioara cea Preacurată, doi bătrâni și o bătrână, care au intrat între hotarele despătimirii. „Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.” Soarele, luminând toate, se vede în lucrurile pământești numai atunci când întâlnește o picătură curată de rouă, cristal limpede sau apă curată: și Dumnezeu, Cel pre-

tutindenea fiitor, binevoiește să arate în chip văzut de toți prezența Sa numai acolo unde întâlnește curăție a duhului și a trupului. Așadar, dacă doriți să-L întâmpinați pe Domnul, să aveți râvnă pentru curăție. Nu mergeți departe și nu vă pierdeți în nedumeriri: „Ce o fi curăția și cum să ajungem la ea?” Curăția este despățimire. Calea către despățimire este împlinirea poruncilor. Fiecare poruncă, împlinită și primită cu inima ca lege după care activitatea omului se călăuzește în chip statornic, omoară patima ce îi e potrivnică. Iar toate poruncile, primite în acest fel, omoară patimile și fac să se sălășluiască în om despățimirea. Iată de ce la Întâmpinare este cine este: Stăpâna, cea mai sfântă decât toți Sfinții, Iosif cel drept, Simeon cel drept și evlavios, Ana Prorocița, care nu se depărta de templu, slujind lui Dumnezeu cu post și cu rugăciune ziua și noaptea – adică toți erau împlinitori plini de râvnă ai poruncilor. Deci să aveți râvnă pentru împlinirea poruncilor, și veți intra pe cărămida curăției, și-L veți întâmpina pe Domnul, Care nu este departe de nimeni dintre noi.

Să nu socoată cineva că pentru asta e nevoie să facă schimbări mari în viața sa ori să născocoască știu eu ce căi deosebite. Nu: în ce stare a fost chemat cineva, în aceea să și rămână. Pe toate căile poate fi întâmpinat Domnul, fiindcă pe toate este pecetea poruncilor Lui. Atâta doar că fiecare trebuie să-și facă lucrarea așa cum trebuie. Dacă este în feciorie, să fie feciorelnic asemenea Preacuratei; dacă este om cu familie, să facă faptele dreptății casnice, ca Iosif; dacă este văduv, să fie văduv ca Ana; dacă slujește, să slujească după pilda lui Simeon. Nu căuta departe poruncile. Ele-s la îndemână. Să trăiești bine ca om de familie, ca cetățean, ca fiu al Bisericii, sau ca feciorelnic, sau ca văduv care s-a afierosit Domnului – și vei trăi potrivit poruncilor, și Hristos o să te sfințească, și va binevoi a fi primit în brațele inimii tale ca în brațele Dreptului Simeon.

În Întâmpinare vedeți dulce tihnă a duhului care se veselește și cântă. Această odihnă însă e rodul unei lucrări de mulți ani, cu multă trudă și niciodată curmată. De aici să trageți învățătură! Nu trebuie să facem puțin bine, și gata. Nu: trebuie să mergem pe calea poruncilor de la o vârstă fragedă, asemenea Stăpânei, și să umblăm pe ea fără abatere până la adânci bătrânețe, ca Simeon, care a trăit în sfințenie dincolo de hotarele vârstei care îndeobște e cu puțință omului. Întâmpinarea Domnului va fi răsplată pentru ostenelile întregii vieți, va fi atingerea scopului, după care cei învredniciți de ea încep a cânta: *Acum slobozește pe robul Tău...* (Lc. 2, 29), pentru că au văzut mântuirea. Altfel spus, cu toată ființa lor se mută din această viață în alta, având viața lor ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Dăruiește-ne, Doamne, să ne ostenim în așa fel, ca să atingem acest fericit hotar și să-L întâmpinăm pe Domnul! Primind această urare de bine, să nu socoată cineva că în cuvintele „să-L întâmpinăm pe Domnul” se ascunde cine știe ce subînțeles. Nu. Ascultați ce spune Însuși Domnul, Care nu minte: *Cel ce*

are poruncile Mele și le păzește, acela este cel care Mă iubește; iar cel ce Mă iubește pe Mine, iubit va fi de Tatăl Meu, și Eu îl voi iubi pe el, și Mă voi arăta lui (In 14, 21). Dacă Se va arăta, va fi și primit; dacă va fi primit, va fi și întâmpinat. Și noi știm din Viețile Sfinților că Domnul într-adevăr S-a arătat multora față către față, de pildă ucenicilor după Înviere sau Apostolului Petru după întoarcerea lui, care a și primit de la Domnul Însuși învățătură despre toate tainele mântuirii. Această arătare văzută nu este însă de trebuință pentru toți și nu li se dăruie tuturor. De altfel, nu numai ea este avută în vedere când Domnul făgăduiește că Se va arăta tuturor celor ce Îl iubesc și împlinesc cu dragoste poruncile Lui, ci o altă arătare a Domnului – o arătare de taină, în duhul nostru, duhului nostru. El e simțit atât de aproape în duh ca și cum S-ar atinge de el sau chiar S-ar uni cu el. Este vorba de acea stare pentru care apostolul se ruga să le fie dăruită ucenicilor săi: *copiii mei, pentru care sufăr iarăși durerile nașterii până ce Hristos va lua chip în voi* (Gal. 4, 19). Cei care au ajuns la această întipărire a icoanei Domnului în duh Îl văd întotdeauna înaintea lor și umblă întotdeauna înaintea feței Lui. Unii ca aceștia, întâlnindu-L o dată, rămân neconținut în întâmpinarea aceasta, asemenea dreptului Simeon, purtându-L pe Domnul în brațele duhului și cântându-I cântări de recunoștință întru simțământul mântuirii văzute și gustate lăuntric și neîndoielnic.

Dăruiește-ne, Doamne, și iarăși zic, dăruiește-ne să ne ostenim în așa fel încât să ajungem la asta. Cândva o să aibă loc, fraților, o întâmpinare a Domnului care va fi de obște pentru întregul neam omenesc, când se va auzi glasul: „Iată, Mirele vine, ieșiți în întâmpinarea Lui!” Cu bucurie Îl vor întâmpina doar cei care s-au deprins cu această întâmpinare aici, care au gustat puterea Lui încă de pe calea acestei vieți sau care, cel puțin, au luat hotărârea neclintită de a ajunge acolo și au început ostenele de care este neapărată nevoie în această lucrare, și anume ostenele de curățirii inimii prin împlinirea neabătută a tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Iar cei ce nu s-au deprins cu această întâmpinare vor fi zguduiți de glasul acela: „Ieșiți în întâmpinarea Lui!”, și de la întâmpinarea Domnului vor dobândi nu bucurie, ci frică și cutremur, care, începând acolo unde nu mai sunt schimbări ale vremii, vor rămâne apoi în ei pentru vecie, alcătuind pentru ei propriul iad – moștenirea celor lepădați. Gândiți-vă la aceasta, fraților, și primiți de aici un imbold nou și deosebit pentru a împlini cu râvnă poruncile dumnezeiești, împlinire care duce la curăție și despătimire și care învrednicește de întâmpinarea Domnului în duh – iar această întâmpinare, aducând fericire aici, pune și pentru fericirea de dincolo temelie trainică și nădejde neîndoielnică de a o primi. Câtă bucurie Îi face Domnului cel care chiar acum ia hotărârea de a alerga așa, și nu altminteri, pe calea vieții ce i-a mai rămas de trăit! Domnul să binecuvânteze o asemenea hotărâre. Amin!